

— förplikta intervenienten och harmoniseringsbyrån att ersätta klagandens rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Klaganden har anfört att tribunalen inte insåg felet i överklagandenämndens beslut som antagits till följd av invändningsenhetens felaktiga beslut. Tribunalen har i synnerhet felaktigt bortsett från att det förelåg en undantagssituation i målet Medion⁽¹⁾ där presumptionen att genomsnittskonsumenten vanligtvis uppfattar ett varumärke genom helhetsintrycket inte kan tillämpas men att inga sådana exceptionella förhållanden förelåg i förevarande mål. Ingen del av det tidigare varumärket hade i förevarande fall en "självständig kännetecknande ställning".

Klaganden har vidare gjort gällande att på grund av den felaktiga tillämpningen av principen från avgörandet i målet Medion i det tidigare stadiet av likhetsbedömningen beaktades inte helhetsbedömningen av förväxlingsrisken.

(¹) EUT C 106, 30.4.2004, s. 31.

Talan väckt den 30 april 2010 — Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-206/10)

(2010/C 179/37)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: V. Kreuzschitz)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland genom sina nationella bestämmelser inte uppfyllt sina förpliktelser i enlighet med artikel 7.2 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen⁽¹⁾ och artikel 4.1 a jämförd med avdelning III kapitel I (sjukdom och moderskap) i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av

systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen⁽²⁾ genom att i den delstatliga lagstiftningen inte ge rätt till förmåner för blinda och funktionshindrade, inklusive döva personer (bidrag för blinda respektive delstatligt bidrag för blinda, hjälp för blinda respektive delstatlig hjälp för blinda, vårdbidrag respektive delstatligt vårdbidrag och så vidare) då det krävs att förmånstagaren, för vilka Förbundsrepubliken Tyskland är den ansvariga medlemsstaten, måste ha sin bosättning eller stadigvarande vistelse i den berörda delstaten, och

— förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Grunden för förevarande talan är att de tyska delstatsrättsliga föreskrifterna om förmåner för blinda och funktionshindrade uppställer krav om att förmånstagaren måste ha sin bosättning eller stadigvarande vistelse i den berörda delstaten, vilket är oförenligt med förordningarna (EEG) nr 1408/71 och 1612/68.

Målet med förordning (EEG) nr 1408/71 är att, inom ramen för den fria rörligheten för personer, samordna nationell lagstiftning om social trygghet i överensstämmelse med de syften som anges i artikel 42 EG (nuvarande artikel 48 FEUF). Enligt artikel 4.2 b i förordningen är denna inte tillämplig på bestämmelser i en medlemsstats lagstiftning om särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som anges i bilaga II avsnitt III, vars tillämpningsområde är begränsat till en del av medlemsstatens territorium. Den tyska förmånen i fråga är i förevarande fall angiven som en sådan särskild icke avgiftsfinansierad förmån i bilaga II avsnitt III.

Kommissionen är oaktat detta av den åsikten att endast det sakförhållandet att en förmån angetts i bilaga II avsnitt III i förordning 1408/71 inte är tillräcklig grund för att undanta en förmån som en särskild icke avgiftsfinansierad förmån från direktivets tillämpningsområde. Artikel 4.2 b ska som undantagsföreskrift tolkas restriktivt: den kan endast gälla för förmåner som *kumulativt* uppfyller de förutsättningar som anges i bestämmelsen. Därmed omfattas endast förmåner som är såväl särskilda som oberoende förmåner, vilka nämns i bilaga II del III i förordningen och vilka införts i rättsliga föreskrifter vars giltighet är begränsad till en del av medlemsstatens territorium.

De ifrågavarande delstatligt reglerade förmånerna uppfyller dock inte alla dessa villkor. På följande grunder ska de nämligen inte klassificeras som en "särskild icke avgiftsfinansierad förmån" utan som en "förmån vid sjukdom":

För det första har de förmåner som diskuteras beviljats i delstaterna utan att någon personlig behovsprövning genomförts, på grund av vissa villkor som regleras i lag. Syftet med dessa är att åstadkomma en utjämning av de merkostnader som föranleds av funktionshindren och syftar till att förbättra hälsotillstånd och livskvalitet hos personer med funktionshinder. Som följd skapas ett komplement till bidragen från sjukförsäkringen. Den omständigheten att det vårdbidrag som beviljas enligt federala bestämmelser räknas av från delstaternas förmåner för blinda och funktionshindrade visar på att de båda täcker samma risk, det vill säga risken för merkostnader föranledda av sjukdom, och att det således inte handlar om "ett extra, ersättande eller komplimenterande skydd mot riskerna".

För det andra påverkar en medlemsstats interna klassificering av ett specifikt bidrag inte huruvida bidraget ska betraktas som en social trygghetsförmån i den mening som avses i förordning nr 1408/71.

Dessutom innebär de aktuella delstatslagarna i materiellt hänseende inte några kompletterande förmåner med endast regional giltighet. Dessa förmåner passar snarare in som försäkringsåtgärder mot merkostnader för sjuka som är tillämpliga i hela Tyskland och vad gäller den ömsesidiga beräkningen är nära förbundna med den federala rätten.

Av detta följer att de ifrågakvarande förmånerna i delstaterna bör klassificeras som förmån vid sjukdom och inte som särskild icke avgiftsfinansierad förmån. Införandet av dessa förmåner i bilaga II del III i förordning nr 1408/71 är därmed otillåtet och faller inom tillämpningsområdet för denna förordning.

Föreskrifterna i den tyska nationella rätten om uppställda villkor för bosättning eller stadigvarande vistelse strider även de mot förordning nr (EEG) nr 1612/68, då de förhindrar personer som är gränsarbetare samt deras familjemedlemmar från att ta del av dessa förmåner.

Domstolen har tydligt bekräftat att en medlemsstat inte får uppställa krav för att erhålla sociala förmåner som beror på förmånstagarens bosättning eller stadigvarande vistelse i förevarande stat. Domstolens slutsats är bindande för alla sociala förmåner i den mening som avses i artikel 7.2 i förordning 1612/68.

Begreppet "sociala förmåner" omfattar ett brett område. Inte bara de förmåner som knyter an till ett anställningsavtal omfattas utan samtliga förmåner som en medlemsstat beviljar sina medborgare och därmed också arbetstagare. Enligt kommissionens uppfattning är den omständigheten att beviljandet av de aktuella förmånerna varken uppställer villkor om anställning eller finansiella medel för den berörda parten eller dennes familj, och därmed endast beror på bosättning eller stadigvarande vistelse i berörda delstat, inte tillräckligt för att bortse från följderna för de arbetstagare som arbetar i Tyskland och bor i en annan medlemsstat. Därmed finns inte tillräcklig grund för att

dessa förmåner inte skulle tillhöra de sociala förmånerna i enlighet med förordning nr 1612/68.

De gränsarbetare som arbetar i Tyskland samt deras familjemedlemmar måste också ha rätt att begära dessa förmåner som enligt delstatliga föreskrifter beviljas funktionshindrade och blinda, även om de inte bor i delstaten. De bestämmelser som uppställer kravet att dessa personer måste ha sin bosättning eller stadigvarande vistelse i gällande delstat strider därför mot förordning nr 1612/68.

(¹) EGT L 257, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33

(²) EGT L 149, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 57

Begäran om förhandsavgörande framställd av Højesteret (Danmark) den 30 april 2010 — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S mot Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Mål C-207/10)

(2010/C 179/38)

Rättegångsspråk: danska

Hänskjutande domstol

Højesteret

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Svarande: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 7.2 i rådets direktiv 89/104/EEG (¹) av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar och rättspraxis avseende detta, nämligen domstolens dom i mål 102/77, Hoffmann-La Roche mot Centrafarm (²), i mål 1/81, Pfizer mot Eurim-Pharm (³), och i mål C-427/93 Bristol-Myers Squibb m.fl. mot Paranova (⁴), tolkas så, att en varumärkesinnehavare kan återopa